

ВАРНА - ЕВРОПЕЙСКА СТОЛИЦА НА КУЛТУРАТА

Журито на XIII Национален литературен конкурс „Любовта в нас“ (м. февруари 2010 г.), в което бяха включени като членове:

Людмила Богословова – поетеса, член на Съюза на българските писатели и на „Сдружение Литературно Общество – Варна“;

Сия Папазова – драматург, член на „Сдружение Литературно Общество – Варна“;

Долорес Коева – литератор, учител в ОДК Варна

Цветанка Филипова – литератор, учител по БЕЛ

обсъди и оцени 633 творби, от които 388 стихотворения и 245 в проза на 415 участници от 48 населени места: Априлци, Банско, Благоевград, Бургас, Варна, Велико Търново, Видин, Враца, Габрово, Горна Оряховица, Добрич, Дряново, Дупница, Елена, Златарица, Казанлък, Кубрат, Кърджали, Летница, Ловеч, Лом, Плевен, Пловдив, Мездра, Монтана, Павликени, Петрич, Полски Тръмбеш, Раднево, Разлог, Ракитово, Роман, Русе, с. Алтимир, с. Вардим, с. Аспарухово, с. Българско Сливово, Сандански, Свищов, Севлиево, Сливен, София, Стара Загора, Стражица, Трявна, Търговище, Шумен, Ямбол.

Творбите бяха класирани в два раздела – поезия и проза, в три възрастови групи:

I-IV клас, участници 87, V-VIII клас, участници 173, IX – XII клас, участници 155.

Конкурсът е от Календара за извънкласни и извънучилищни дейности на Министерството на образованието, младежта и науката и се провежда всяка година от възникването му до днес в черноморската столица с активното организационно и творческо участие на Общински Детски Комплекс – Варна. Високото художествено ниво, както и поредните творчески открития, съпътстващи дългогодишната му практика, се потвърждават от творчеството на наградните.

ПЪРВА НАГРАДА

ЖАСМИНА ГЕВЕЗИЕВА

17 години, Варна

ГПЧЕ „Йоан Екзарх“, 12 ж кл.

АКО...

Ако поседнеш край брега скалист сред шепота на морските вълни, ще чуеш порива на моите мисли, жадуващи безкрайни дълбини.

Ако усетиш пръски от вълните сред ранно утро или сред здрач, не се учудвай, те са от сълзите, изпуснати в очакване на плач.

Ако самотна лодка се белее, наоколо ухае на жасмин, тогава знай – една жена копнее, да си до нея само ти един.

Ако пък залезът над мене аленее, недей далеч отново да тъжиш. Косата ми от времето ще посребрее... Седни до мен с любов да помълчиш.

Ще ме усетиш в полъха на здрача, в трептенето на бледните звезди, ще ме усетиш в Космоса да крача, ще са безсилни всякакви беда.

ПЪРВА НАГРАДА

МАРИНА МАРИНОВА

18 години, Русе

СОУ за европейски езици

„Св. Константин–Кирил Философ“

12 ж кл.

НЕДЕЙ

Не ме целувай с устните за нея
зажаднели,

не ме докосвай, мислейки, че другата
съм аз.

Не искам в мен да търсиш нея,
аз нямам сили да остана между вас.

Недей ме гледа – виждаш нея,
не ми се вричай – думите не са за мен,
не ме обичай – любовта ти е фалшива,
със мен изгубен ти е всеки ден.

01.02.2009г.

МОНОЛОГ

Не помня вече как целувах
и нежно със пръсти разрошвах
косите ми.

Забравих също как докосвах
и тръпнеш в очакване, загледан в
очите ми.

Изтрих всеки спомен прекрасен
за сяпата обич, надежда и вяра.
Не помня дори как се казваш,
за мен си просто поредна раздяла.
Не помниш ли в хладните вечери
как сгушена в тебе заспивах?
Забрави ли колко ме искаше
и страдаше, щом си отивах?
Изтрил ли си всичките спомени,
в които дъха си дяляхме?
Не помниш ли как се заричахме?...
Как да забравим успяхме?

22.03.2009г.

ЕЛА СИ

Ела си по прашната улица
във слънчево утро през лятото.
Ела си, безпътен скиталецо,
във нощи безсънни със вятъра.

Ела си, любими мой грешнико,
изстрадад по чуждите пътища.
Ела си, очаквани страннико,
където те чакам все същата.

Ела си по пустите улици
в безсънните нощи – без тебе.
Ела си в безлунните вечери,
а после не тръгвай – мен гледай.

23.03.2009г.

ВТОРА НАГРАДА

БОЖИДАР СТАНЧЕВ

18 години, Варна

ПГТ „Проф. д-р Асен Златаров“, 12 е кл.

ЛК „Касталия“, ОДК

ИЗМЕРЕНИЕ

Докосвам въздуха
пропил порочност,
и сякаш той нарочно
духа –
див вятър в огнено небе
а Слънцето, умиращо от скука,
пробива в облаците и пролука...

Духа...

вятъра, но духа срещу мен,

и аз се мъча да успея

лебедова песен да изпея.

Духа!

... и отвява ме съвсем

към огън, лед и несполука.

Някаква случайна клюка

духа

и съм поразен.

Измръзнал падам на земята

лишен от времето и синевата.

Духа,

ураган след ясен ден...

Удажник молец се на Бога

умира от тревога.

Духа...

а аз съм в друго измерение;

затворник във модерно поколение.

Духа... нека ме отвее по-далеч.

ВТОРА НАГРАДА

ЮЛИЯНА АНГЕЛОВА

15 години, Шумен

УЛК „Сладкодумци“, ОДК

САМОТАТА ДНЕС СЕ ОБЕСИ

В жълтата преса излезе:

”Самотата днес се обеси”.

Папаради снимали как

в усойния августовски мрак,

увиснала със страшна сила

на бесило от коприна.

”Писна ми – истерично крещяла –

да съм в стиховете на мнозина,

в редовете им все черни сълзи съм

проляла –

колко еднаквост от всичко прозира!

Предсмъртно писмо пиша, възможно

най-тъжно. Беся се, толкоз ми стига!

Дано не ви се стори сложно

да измисляте без мене рима!”

Доколко е вярно, не зная,

все пак е статия в жълтата преса.

И макар малко да се колебае,

с радост ще призная,

че е новина чудесна!

СПЕЦИАЛНА НАГРАДА

МИЛА БОЖКОВА

18 години, Варна

Първа Езикова Гимназия, 12 кл.

ЛК „Касталия“, ОДК

ПО ВИТАТА СТЬЛБА НАГОРЕ

Отново ме водиш към своята тъмница,
потърсил в мен буря и свят
и крачиш жестоко, убиец на птици,
очите ти жадни пламтят.

Ти търсиш утеха, страха ми да пиеш,
желаеш, събуден от гняв,
а твоите погледи хиляди, кривят
безумен, измъчващ се нрав.

В ръцете ти ледени тръпне дланта ми,
невинно донесла и страх –
тя тръпне, очаква, гласът ти я мами,
отвежда я в сън и във прах.

Понякога чупя стъклата, когато
довел ме, се криеш от мен –
аз тук съм, когато си тук. Непозната
си тръгвам със новия ден...

СТРУНИ

Душа, ухаеща на нежност,
копнея топлия ти зов...
Вратата си аз няма да затворя
и няма да допусна нов затвор.

И няма да откликвам мигом,
заслушана в цвета на твоя глас...
Желая да го дишам, слушам, дишам
с разпенена в захлас душа.

Ти чуваш ли в гласа ми багри?
Какво нашепват твоите сетива?
Че моята душа, и тя говори,
сънуваща трева и взор...

Душа, ухаеш ми на нежност...
Аз пия тембъра ти – звън...
Недей, не спирай да нашепваш...
Аз искам да сънувам този сън...

С ИЗМАЧКАНА ДУША
ОТ ВЕТРОВЕТЕ

Аз винаги ще идвам с есента,
ще нося хлад в красивите ти нощи,
ще пълня захар в твоята уста,
а ти ще ме сънуваш дълго още.

В прозореца ти ще ношувам пак,
лежейки между теб и ветровете
и все ще те дяла от твоя мрак,
с измачкана душа на благодетел.

Аз никога не помня есента –
тя в твоите очи е вечна само,
и твоите уста за мен шептят,
и твоето сърце го мокри пламък.